

1

DE LUCHT IN!

Het was de Dag van de Stichters in Nieuw-Londen, en de hele stad zag er opeens totaal anders uit.

Alle kerstversieringen waren in één klap verdwenen. Metty zou ze missen: de betoverde sneeuwpoppen die als ze erlangs liep haar muts en sjaal probeerden af te pakken, en de door een span mechanische rendieren getrokken sleeën die de hele maand december de Nieuw-Londenaren door de kronkelige straten van hun stad hadden vervoerd. Net als de meeste mensen was Metty minder dol geweest op de enorme kerstbomen die soms zomaar opeens uit barsten in het wegdek opschoten.

Ze had niet gedacht dat de stad er nog magischer uit kon zien dan met Kerstmis en oud en nieuw, maar volgens haar vader was de Dag van de Stichters de belangrijkste feestdag van het jaar. Aan elk gebouw hingen vaandels, en alle huizen in Nieuw-Londen waren van kleur veranderd: ze schitterden in goud en zilver. Er knetterden vuurwerkvogels door de lucht, op elke straathoek waren stalletjes met suikerspinnen en kleverige zoete popcorn verschenen, en er marcheerden fanfares door de straten.

Nieuw-Londen – de allereerste vliegende stad ter wereld –

zweefde duizenden meters boven de Atlantische Oceaan, als een reusachtige kroonluchter die de hemel verlichtte. Dwars door de stad liep een enorme kloof, die de welgestelde wijken in de bovenste helft van de stad scheidde van de armere buurten beneden. Normaal gesproken werden de twee helften van Nieuw-Londen door zes bruggen met elkaar verbonden, maar vanavond stonden mensen niet in de rij voor een oversteek, maar voor een pleziertochtje op een van de zes gevaarten.

Metty's mond viel open van verbazing toen ze de brug die net een groep passagiers had opgepikt van wal zag steken en met een noodgang de lucht in zag suizen. De brug vloog een rondje om de hele stad en keerde daarna terug. Ze kon maar niet besluiten of het haar de beste achtbaan ooit leek of een griezelige dodemansrit.

‘Da's nog niks, joh,’ zei de kapitein, die haar aan haar arm meetrok over de stoep. ‘Straks vliegen we met z'n allen de lucht in!’

Metty keek haar vader van opzij vragend aan. Iedereen noemde hem nog steeds ‘de kapitein’, hoewel hij al jaren niet meer voor de marine werkte.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ze terwijl ze naar de enige brug liepen die de twee oevers nog met elkaar verbond. Terwijl ze zich eroverheen haastte, wierp ze een snelle blik over de leuning naar de donkere oceaan diep onder hen. De brug trilde, alsof hij het liefst net als de andere het luchtruim zou kiezen.

Haar vader knipoogde. ‘Zonde om de verrassing te bederven.’

‘Maar ik heb een hekel aan verrassingen. Kun je het niet nu al vertellen?’

‘Niet zo flauw. En trouwens, we moeten opschieten als we je vriendin willen treffen én op tijd terug willen zijn. Anders heb je kans dat ze ons achterlaten.’

‘Achterlaten?’ Metty fronste haar wenkbrauwen. ‘Waar heb je het over?’

De kapitein gaf haar grinnikend een zetje. ‘Dat is nou juist de verrassing.’

In de onderste helft van Nieuw-Londen was het ongelooflijk druk op straat. Overal rook je de geur van verse donuts en warme chocolademelk. Kinderen probeerden de glinsterende touwtjes te grijpen van met snoepjes gevulde ballonnen die boven de menigte zweefden. Alle winkels hadden op deze winterse avond hun deuren opengegooid om klanten te verwelkomen en warmte en licht te verspreiden.

‘Daar is het!’ riep Metty toen ze het straatnaambordje van de Schoenmakerssteeg ontdekte. Ze schoot ervandoor. Haar vader riep haar achterna.

Ze had met haar vriendin afgesproken in het kleine straatje waarin maar liefst vijf schoenwinkels zaten, die allemaal naar leer en schoenpoets roken. Bijna iedereen die in de Schoenmakerssteeg woonde en werkte, had op de rug van zijn hand een getatoeëerde schoen. Metty zag iemand met een hooggehakte damesschoen als lotstattoo, en een ander met een leren werk-schoen. Beiden deden ze hun best om klanten hun winkel in te lokken.

Metty kon het niet laten en haalde snel het boekje uit haar jaszak. De titel glansde zacht in het schijnsel van het vuurwerk:

HET OFFICIËLE BRITSE VERKLARENDE LOTENWOORDENBOEK

500 veelvoorkomende loten en hun betekenis

49e druk

Ze had het woordenboek meer dan een jaar geleden cadeau gekregen van tante Fiek, maar toen had het er nog een stuk beter uitgezien. Eigenlijk had Metty’s tante er vandaag ook bij zullen zijn om samen de Dag van de Stichters te vieren, maar ze was weggeroepen voor dringende zaken waarover ze niets mocht (of wilde) vertellen. Dat soort dingen overkwam tante Fiek vrij regelmatig.

Metty was drie maanden geleden bij haar komen logeren toen

de kapitein vermist werd. Inmiddels had haar vader besloten dat ze het beste in Nieuw-Londen konden blijven. Hij had werk gevonden als veiligheidsbeambte bij een bliksemstation, al had hij erg veel last van hoogtevrees en vond hij het zelf maar niks om per bliksem te reizen.

Metty bladerde door het woordenboekje tot ze de juiste pagina gevonden had.

SCHOEN: in verband gebracht met schoenmakers, modeontwerpers en de neiging om af te dwalen

Bijna iedereen in Nieuw-Londen had een lotstattoo: een magische tatoeage die je toekomst voorspelde. Dat was bijvoorbeeld een pleister voor een verpleegkundige, een viool voor een musicus of, in het geval van Metty's vader, een prachtig schip. Toch waren niet alle loten zo simpel, en zeker ook niet zo prettig. Volgens haar woordenboek werd een grafsteen in verband gebracht met een vroege dood en een schorpioen met gevaar, en een haaientattoo kon betekenen dat je zeebioloog werd, maar ook dat het je lot was om door een haai te worden opgegeten. In dat laatste geval kon je waarschijnlijk beter bij de oceaan uit de buurt blijven.

Terwijl Metty het boek dichtsloeg en weer in haar zak stopte, zag ze iemand zwaaien. Aan het einde van de Schoenmakerssteeg stond Fay O'Connell op haar te wachten, een mager meisje met rood haar en een bleke huid vol sproeten.

'Alles oké, Jones?' Fay grijnsde toen Metty naar haar torende en haar vluchtig omhelsde. Fay was niet zo van de lichamelijke liefdesbetuigingen. Haar knuffelen was net zoiets als proberen een straatkat te aaien die elk moment zijn klauwen naar je kon uitslaan.

'O'Connell,' groette Metty. Ze deed haar best om haar gezicht in de plooi te houden.

Fay en zij hadden elkaar afgelopen Halloween leren kennen, toen het meisje had geprobeerd haar zakken te rollen, maar ondanks dat stoeve begin waren ze al snel vrienden geworden. Fays tattoo was een rode hand die een diamanten ring vasthoudt, wat voorspelde dat ze later een dief zou worden.

‘Wat ziet jij er poepchic uit.’ Fay keek keurend naar Metty’s jurk en jas. ‘Ga je soms bij de gouverneur op de thee?’

‘Heel grappig. Kom, laten we snel mijn vader zoeken, voordat hij in paniek raakt.’

‘Weer geen Sundar?’ vroeg Fay terwijl ze zich tussen de mensen door wrongen. Ze had het over tante Fieks pleegkind, dat meestal thuisbleef en ook nu de parade vanuit het huis bekeek.

‘Het is vanwege de herrie,’ riep Metty over haar schouder. ‘Hij houdt niet van dit soort mensenmenigten.’

‘Oké...’ zei Fay. Ze keek Metty scherp aan.

Metty’s antwoord was niet echt een leugen, maar de waarheid was wel een stuk ingewikkelder. Het zou een ramp zijn als iemand Sundars geheim ontdekte, zelfs als dat Fay was. Vooral voor tante Fiek. Het leek Metty beter om over iets anders te beginnen. ‘Hoe is het bij jou thuis?’

‘Net als altijd. Lawaaig. Stom. Mijn broer heeft nog een windfiets achterover weten te drukken.’ Fay grijnsde toen ze Metty’s zuinige mondje zag. ‘Sorry, was effe vergeten dat je dat niet goedvindt.’

‘Wie vindt stelen in vredesnaam goed?’

‘Mensen die zich niet kleden alsof ze dikke maatjes zijn met de hoge piefen,’ zei Fay, maar ze gaf Metty speels een duwtje. ‘Ik plaag je maar, Jones.’

‘Daar zijn jullie!’ riep de kapitein toen hij de twee meisjes eindelijk in het oog kreeg. ‘Ik wou dat je er niet zomaar vandoor ging, Metty. Het is stervensdruk in de stad en als je niet uitkijkt, raak ik je nog kwijt. Oké, meiden, we moeten opschieten. We hebben

nog maar acht minuten om weer aan de overkant te komen.’

‘Echt?’ Door de opwindning veranderde de stoere Fay die Metty kende in een kind dat stuiterde van enthousiasme.

De kapitein legde een vinger tegen zijn lippen en keek met een scheef hoofd naar Metty. ‘Deze dame hier heeft nog geen flauw idee wat er gaat gebeuren.’

‘Ooo... Aha,’ zei Fay met een veelbetekenend knikje.

Metty’s mond viel open. ‘Niet jij ook al! Serieus, jullie zijn alle twee zó stom.’

Gelukkig hoefde ze niet lang meer te wachten voordat duidelijk werd waar iedereen zo naar uitkeek. Ze waren nog maar net de brug overgestoken naar de bovenste helft van Nieuw-Londen toen er een oorverdovend geknal klonk. Metty kromp in elkaar en keek zoekend om zich heen. Het geluid kwam uit een koperen luidspreker die aan een lantaarnpaal hing.

Alle mensen om hen heen bleven staan en er daalde een stilte over de menigte neer.

‘Inwoners van Nieuw-Londen,’ schalde een stem door de luidspreker, galmend in de vrieskou. ‘Dit is uw gouverneur, Nadiya Finch, om u vanavond allemaal vanuit het hart toe te spreken. Ik hoop dat iedereen van de festiviteiten geniet.’

Er viel een korte stilte, die door het gonzen van de speakers nogal ongemakkelijk klonk. Gouverneur Finch was de laatste tijd niet erg populair in Nieuw-Londen, omdat ze de wetgeving rond het gebruik van magie had verscherpt.

‘Vandaag vieren we dat deze ongelooflijke stad al honderd jaar lang door de lucht vliegt. Nieuw-Londen – een verbazingwekkend staaltje bouwkunst dat tot stand gekomen is door mensen met een fantastische pioniersgeest – was de allereerste vliegende stad ter wereld, en dat was nooit mogelijk geweest zonder onze geweldige stichters. Vanavond eren we Elias Wolff – er werd geklapt en door sommigen gejuicht – ‘Arthur Hazelwood, Elizabeth Tanner, Toshiro Shima en Majestus Jones!’

Elke naam werd begroet met meer applaus. Voor Metty voelde het vreemd om naar het gejuich te luisteren. Onder de stichters van Nieuw-Londen waren twee van haar voorouders: Majestus Jones natuurlijk, en Elias Wollf, de grootvader van haar moeder. Een warm gevoel van trots stroomde door haar heen, maar dat ging gepaard met een andere emotie die minder prettig was: een spoortje angst. Er waren niet veel mensen met zulke beroemde, getalenteerde voorouders. Wat als er van haar ooit ook zulke grootse daden werden verwacht?

Haar angstige gedachten raakten op de achtergrond toen de luidsprekers weer begonnen te kraken.

‘Zoals u allen weet, zijn er in de afgelopen tijd nogal wat problemen geweest in Nieuw-Londen,’ sprak de gouverneur. Haar sombere woorden daalden als een grauwe deken over de menigte heen. ‘Ik wil u hierbij verzekeren dat mijn collega’s en ik uw veiligheid hoog in het vaandel hebben staan. We zullen alles doen wat nodig is om iedereen die anderen kwaad wil doen op te sporen en te straffen. Ik verzoek u met klem om het te melden als u iemand ervan verdenkt gevaarlijke of verboden magie te gebruiken.’

Iedereen wist waar gouverneur Finch het over had. Gefluister steeg op uit de menigte, als een wolkje dat van mond tot mond ging. Twee woorden die Metty koud om het hart sloegen.

Zwarte Motten.

Er bestond geen organisatie die angstaanjagender was. Hoewel er al in geen maanden een magische aanval had plaatsgevonden, wierpen de Zwarte Motten nog steeds een donkere schaduw over de straten van Nieuw-Londen.

Metty keek naar haar vader. Zijn gezicht was gespannen, zijn donkere ogen stonden glazig. Dacht hij terug aan alles wat er afgelopen herfst gebeurd was? Aan hoe de Motten de stad hadden geterroriseerd en Metty kwaad hadden willen doen? De kapitein had geprobeerd zo veel mogelijk over hen te weten te

komen: waar ze zich schuilhielden, wat hun plannen waren. Hij was zelfs één of twee keer naar aanleiding van een aanwijzing per bliksem op reis gegaan om ze te zoeken, maar telkens was hij gefrustreerd teruggekeerd.

De spanning werd verbroken toen de gouverneur op luchtiger toon verderging: 'Maar vanavond is niet het moment voor angst. Vanavond vieren we feest. Laten we het verleden achter ons laten en naar de toekomst kijken! Ik zal u, de inwoners van Nieuw-Londen, niet langer laten wachten. Wij eren onze fantastische vliegende stad en schieten nu... de lucht in!'

2

GRAFSTEMMING

‘Daar gaan we,’ mompelde de kapitein handenwrijvend. Zijn gezicht was weer ontspannen. Metty zou graag met hem over de waarschuwing van de gouverneur praten, maar dit was niet het moment.

Fay was zo opgetogen dat ze de hele tijd kleine sprongetjes maakte. Metty wilde haar juist vragen waarom toen de keitjes onder hun voeten zachtjes rommelend begonnen te trillen. De hele stad beefde als een zandkasteel dat op instorten staat, maar niemand leek zich er druk om te maken.

Met een oorverdovend geknal en gesis barstte ergens onder hen een groot vuurwerk los. Vuurpijlen schoten door de enorme kloof in het midden van de stad omhoog en vulden de hemel met licht. Een glinsterende roze met blauwe mist kolkte door de straten. Al snel zag Metty helemaal niemand meer, zelfs niet als ze probeerde de mist met haar handen weg te wapperen.

Ze kreeg een gek gevoel in haar maag toen de grond opeens omhoogbewoog. Bijna viel ze midden in een groep onbekenden, maar ze kon zich nog net aan een lantaarnpaal vastgrijpen. Het was alsof ze in een reusachtige lift stond. De stad vloog recht

naar boven, hoger en hoger, de sterrenhemel tegemoet, totdat de oceaan zo diep onder hen was dat je hem niet meer kon zien.

In de mist zag ze mensen bewegen. Iedereen wilde een plekje aan de rand van Nieuw-Londen bemachtigen om van het uitzicht te kunnen genieten. Metty werd vanzelf meegevoerd en voelde aan alle kanten ellebogen en schouders tegen haar aan botsen.

‘Jones!’ riep Fay ergens vlakbij.

‘Fay!’ schreeuwde Metty. Ze zwaaide met één hand hoog boven haar hoofd. Tot haar grote opluchting begon de verstikkende glittermist eindelijk op te trekken. Fay en zij wrongen zich struikelend tussen de mensen door naar elkaar toe totdat hun vingers elkaar raakten. Metty greep de hand van haar vriendin beet. De mist trok op, als damp boven een heet kopje thee, en loste op tussen de door de maan verlichte wolken. De wind was zo koud dat haar oren en neus ervan tintelden.

‘Waar is de kapitein gebleven?’ Metty keek zoekend rond.

‘Die ben ik kwijt,’ antwoordde Fay. Ook zij keek om zich heen. ‘Ach, boeien. We kunnen altijd weer naar jouw huis gaan. Dat is hier niet ver vandaan.’

‘Klopt,’ zei Metty ongemakkelijk.

‘Laten we naar de rand van de stad gaan. Hoe hoog denk je dat we zitten? Ik wil zien hoe de rest er van hierboven uitziet.’

‘De rest?’

‘Ja. Had je dat niet door? Ze laten nooit heel Nieuw-Londen omhoogvliegen, alleen de bovenste helft. Je weet wel, het stuk boven de bruggen. Bij al dit soort speciale gelegenheden moeten wij arme sloebers toekijken terwijl de rijke stinkerds de lucht in vliegen. Ah, Metty, laten we effe kijken, dan zoeken we daarna de kapitein, dat zweer ik.’

‘Oké dan, maar wel snel.’

Ze lieten zich door de menigte meevoeren naar beneden. Metty hoopte dat ze op weg naar de rand van Nieuw-Londen haar

vader zouden tegenkomen, maar helaas hadden ze geen geluk.

Al na een paar minuten bleef Fay plotseling staan. Ze wees naar iets schuin achter Metty.

‘Wacht ’ns, wat is dat?’

Er trok een huivering langs Metty’s ruggengraat toen ze zich omdraaide. Een eindje verderop stond een donkere grafsteen, met daarop in lichtgevende blauwe letters een naam.

Hier ligt het gebeente van METICULA MARY JONES

Vol afschuw staarde Metty naar de grafsteen. Waar kwam die vandaan? En waarom zou iemand zo’n afschuwelijk ding maken? Boos keek ze naar Fay, die naast haar in de lach schoot.

‘Sorry, dus jij heet Metícula Jones? Is Metty daar een afkorting van? Ik dacht dat je zei dat het Welsh was. En Meticula Máry? Hebben je ouders een pesthekel aan je of zo?’

‘Het had nog veel erger kunnen zijn,’ mompelde Metty. Ze moest denken aan haar oom Monotoon Jones. Gek genoeg liet hij zich liever bij zijn tweede naam noemen, Rupert. ‘Hé, maar daar maak jij je dus druk over? Over die stomme naam van mij?’

‘Eh... ja.’ Fay begon opnieuw te giechelen. ‘Meticula Mary...’

Metty gaf haar een por met haar elleboog. ‘Dat is niet grappig. Wat is dit voor ding? Waar komt het vandaan?’

‘Uit de grond, denk ik,’ antwoordde Fay, nu weer serieus. Ze stonden nog steeds midden op straat, en links en rechts liepen de mensen langs hen. Sommigen wierpen een blik op de grafsteen, maar niemand leek zich er verder druk om te maken. ‘Misschien is het ook een soort versiering. Nieuw-Londen is nou eenmaal een beetje maf.’

‘Maar als dat zo is, waar zijn dan de graven van andere mensen?’ Metty voelde een ijzige rilling in haar nek, nog kouder dan

de wind. Het was alsof er iemand naar haar keek. ‘Dit bevalt me niks,’ mompelde ze. ‘Volgens mij moeten we hier weg.’

‘Wacht effe, laten we hem eerst goed bekijken,’ zei Fay. Tussen de voorbijgangers door liep ze naar de andere kant van de straat. Metty volgde haar, maar keek nog steeds zoekend om zich heen.

Van dichtbij zag de grafsteen er nog griezeliger uit. Haar naam lichtte op, en daarna klonk er een luid gerommel. De grafsteen zakte in de grond.

‘Wat krijgen we...’ Metty deed een grote stap achteruit.

Fay deed hetzelfde en botste daarbij tegen iemand op, die zijn mond opendeed om te klagen, maar hem vlug weer sloot toen hij Fays dreigende blik zag. Al snel was de grafsteen spoorloos verdwenen en wees niets erop dat hij er ooit geweest was.

‘Hij is weg,’ zei Fay starend naar de straatstenen.

Metty schudde haar hoofd en wees naar iets donkers wat een eindje verderop uit de straat oprees. ‘Daar!’

Fay en zij renden er onmiddellijk heen, de helling op. Er was een tweede grafsteen uit de grond omhooggekomen, precies zo’n zelfde als eerst, zwart en verweerd, met Metty’s naam erop in lichtgevende blauwe letters, maar tegen de tijd dat Fay en zij er waren, was hij alweer verdwenen.

Ademloos bleef Metty staan. Opnieuw zagen ze een heel eind verderop een grafsteen uit de grond komen. Fay wilde er al naartoe lopen, maar Metty greep haar arm. Ze had nog steeds het gevoel dat ze door iemand in de gaten werd gehouden.

‘Wacht! Iemand wil ons ergens heen lokken. Het is overduidelijk een val.’

‘Ja, duh, maar je wilt toch vast wel weten wíe je in de val wil laten lopen?’

‘Dat weet ik al,’ antwoordde Metty. Ze keek Fay met een veelbetekenende blik aan.

Alle kleur verdween uit Fays gezicht, totdat ze even wit was als de sneeuw op de daken.